

Uzasadnienie

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) (...), dnia 24.09.2019r. skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) (...) wniosek o ukaranie radcy prawnego Ł. L., zamieszkałego (...) (...), obwinionego o to, że:

1.

Wykonywał nienależycie czynności zawodowe w charakterze pełnomocnika procesowego strony co polegało na tym, iż:

a.

w dniu 6 lipca 2018 r. złożył w Sądzie Rejonowym (...) (...) (...) pozew o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zawierający roszczenie, m.in. co do FV nr (...) z dnia 24 kwietnia 2015 r. pomimo tego, iż posiadał wiedzę odnośnie faktu, iż w dniu 30 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy (...) (...), (...) w sprawie o sygn. akt (...) prawomocnie oddalił powództwo (apelację) m.in. w stosunku do roszczenia objętego, m.in. FV nr (...) z dnia 24 kwietnia 2015 r., co stanowi naruszenie postanowień art. 6 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, jako naruszenie zasad etyki.

b.

oświadczył nieprawdę, zapewniając Sąd, iż dokonał czynności związanych z nadaniem przesyłki do pełnomocnika strony przeciwnej w trybie art. 132 k.p.c. gdy w rzeczywistości dokonał tego w terminie znacznie późniejszym, co stanowi naruszeniu postanowień art. 6 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, jako naruszenie zasad etyki.

2.

Pomimo wezwania otrzymanego w dniu 17 kwietnia 2019 r. nie złożył na wezwanie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wyjaśnień na żadną z okoliczności wskazanych w punkcie 1 lit. a i b, co stanowi naruszenie art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (w brzmieniu ustalonym Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego) w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, jako naruszenie zasad etyki.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem datowanym na dzień 28 marca 2019 r., doręczonym do Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) (...) I. M. złożyła skargę na działania radcy prawnego Ł. L.. Jak wskazała w uzasadnieniu swojego pisma, radca prawny Ł. L. wykonując zadania pełnomocnika, zlecone mu przez Mocodawcę tj. T. K. (1), posługiwał się dokumentami w postaci dokumentacji handlowej przedsiębiorstwa skarżącej, które to w sposób nielegalny pozyskał jego Mocodawca T. K. (1). Jednocześnie, złożył Sądowi nieprawdziwe oświadczenie, że wykonał określoną czynność, która w rzeczywistości nie była wykonana w momencie składania oświadczenia. Ponadto, złożył kolejne powództwo w stosunku do Skarżącej obejmujące swym zakresem roszczenie, w stosunku do którego Sąd wydał już prawomocny wyrok o czym radca prawny Ł. L. wiedział, gdyż reprezentował stronę w obu postępowaniach. W tym też zakresie skarżąca przedstawiła obszerną dokumentację dowodową złożoną do akt sprawy.

Dowód:

1.

skarga złożona przez I. M. z dnia 28 marca 2019 r. – k. 1-2,

2.

pismo powoda w sprawie I C (...) – k. 3-5,

3.

faktury, k. 6-8,

4.

e-mail z 7.01.2019r, - k. 9-10,

5.

e-maile, k. 11-13,

6.

pismo do T. K. z dnia 2.01.2018r. – k. 13,

7.

zwrot pisma procesowego z dnia 10. (...). – k. 14,

8.

potwierdzenie realizacji przelewu, k. 15-16,

9.

pismo procesowe z dnia 15.11.2018r. – k. 17-20,

10.

wydruk szczegółów sprawy XII Ca (...), k. 21-22,

11.

potwierdzenie nadania i odebrania przesyłki poleconej wraz z kopertą, k. 23-24,

12.

wydruk szczegółów sprawy VI Nc (...), k. 25-26,

13.

Nakaz w postępowaniu upominawczym z dnia 7.10.2015r. – k. 27-28,

14.

pismo procesowe powoda z dnia 24.07.2015r. – k. 29,

15.

pozew z dnia 12.05.2015r. wraz z załącznikami, k. 30-43,

16.

Wyrok Sądu Rejonowego (...) z dnia 2.12.2016r. sygn. akt VI C (...) wraz z uzasadnieniem, k. 44-50,

17.

wydruk szczegółów sprawy VI C (...), k. 51-52,

18.

Wyrok Sądu Okręgowego (...) (...) (...), sygn.akt (...), k. 54,

19.

wydruk szczegółów sprawy (...), k. 55,

20.

wydruk szczegółów sprawy VI C (...), k. 56,

21.

wydruk szczegółów sprawy (...), k. 57,

22.

nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25.10.2018r., sygn.akt II Nc (...), k. 58,

23.

pozew z dnia 29.06.2018r. wraz z uzasadnieniem, k. 59-63,

24.

pismo w sprawie z dnia 7.09.2018r., k. 63,

25.

pełnomocnictwo z dnia 25.03.2016r., k. 64,

26.

wypis z ewidencji działalności gospodarczej B. I. M., k. 67,

27.

pismo z dnia 1.06.2015r., k. 70,

28.

faktury z dnia 9.09.2015r., 7.08.2015r., 09.07.2015r., 05.06.2015r., 13.05.2015r., 24.04.2015r., k. 71-76,

29.

koperta z Sądu Rejonowego z pieczętką nadawczą z dnia 30.11.2018r., k. 77,

30.

wyrok Sądu Rejonowego (...) II Wydział Cywilny z dnia 18.04.2019r. sygn.akt II C (...), k. 86,

31.

uzasadnienie do wyroku w sprawie o sygn.akt II C (...), k. 93-100,

32.

wezwanie do usunięcia braków formalnych z dnia 24.06.2019r., k. 157-158,

33.

protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 30.01.2018r., k. 157-158,

34.

apelacja powoda z dnia 27.05.2019r., k. 160,

35.

protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 23.11.2019r., k. 161-162

Mając powyższe na uwadze, postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2019 r. wszczęto dochodzenie, którego przedmiotem było wyjaśnienie okoliczności przywołanych w złożonej skardze. W tym też zakresie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) (...) (...) wezwał radcę prawnego Ł. L. do złożenia pisemnych wyjaśnień odnośnie zarzutów stawianych mu przez I. M.. Wezwanie to zostało doręczone radcy prawnemu w dniu 17 kwietnia 2019r., co też wykazane zostało przez zwrotne potwierdzenie odbioru podpisane przez obwinionego oraz zeznania obwinionego złożone na rozprawie w dniu 25 listopada 2019r. oraz w dniu 18 grudnia 2019r.

Pismem datowanym na dzień 19 kwietnia 2019 r. Skarżąca uzupełniła skargę przedkładając wyrok wydany w dniu 18 kwietnia 2019 r. w którym to Sąd Rejonowy (...) (...) (...) w sprawie o sygn. akt II C (...) odrzucił pozew w części i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Skarżąca wyjaśniła przy tym, iż wyrok ten dotyczył sytuacji opisanej przez nią w skardze, gdyż odnosił się do kwestii FV nr (...) z dnia 24 kwietnia 2015 r.

Jednocześnie, pismem z dnia 16 czerwca 2019 r. skarżąca po raz kolejny uzupełniła skargę przedkładając tym razem dowód w postaci uzasadnienia wyroku z dnia 18 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt II C (...), w którym to Sąd odniósł się do kwestii powagi rzeczy osądzonej, tj. co do faktu wcześniejszego już rozstrzygnięcia przez sąd kwestii zasadności dochodzenia należności przez T. K. (1) (reprezentowanego przez radcę prawnego Ł. L.) z faktury nr (...) datowanej na dzień 24 kwietnia 2015 r.

W dniu 9 lipca 2019 r. na przesłuchaniu przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego I. M. podtrzymała stanowisko, które opisała w skardze. Odnosząc się zaś do poszczególnych zarzutów wskazała, że zarzut opisany w punkcie 1 skargi wynika z faktu, iż Pan K. a więc i jego pełnomocnik nie mieli prawa posiadać dokumentów, które zostały złożone do akt sprawy. W ocenie skarżącej dokumenty te zostały wyłudzone z firmy w Szwajcarii czego potwierdzeniem jest korespondencja dołączona do skargi. Odnosząc się do zarzutu przedstawionego w punkcie 2 skargi skarżąca wskazała, iż w jej ocenie radca prawny Ł. L. umyślnie wprowadził Sąd w błąd oświadczając, że pismo datowane na dzień 15 listopada 2018 r. zostało nadane do pełnomocnika strony przeciwnej w dniu 17 listopada 2018 r. gdy tymczasem z dołączonych przez Skarżącą dokumentów do akt postępowania dyscyplinarnego, wynika iż okoliczność ta miała miejsce dopiero w dniu 28 listopada 2018 r., czyli de facto już po zakończeniu sprawy, co bezspornie miało miejsce w dniu 23 listopada 2018 r. (odroczenie ogłoszenia wyroku do dnia 4 grudnia 2018 r.). Odnosząc się zaś do zarzutu przedstawionego w punkcie 3 skargi skarżąca wskazała, iż radca prawny Ł. L. „uparcie” w imieniu swojego mocodawcy T. K. (1), składał pozwy w postępowaniu nakazowym zawierające roszczenia co do tej samej należności, tj. FV nr (...) opiewającej na kwotę 8.800 zł.

Jak wskazała Skarżąca i co też dowiodła złożonymi do akt dokumentami, roszczenie w stosunku do należności wyrażonej FV nr (...) zostało prawomocnie oddalone już w sprawie o sygn. akt (...), w której to radca prawny Ł. L. czynnie uczestniczył (apelacja od wyroku z dnia 2 grudnia 2016 r., sygn. akt VI C (...)). Okoliczność ta nie przeszkodziła jednak radcy prawnemu aby ponowić roszczenie co do wskazanej należności i wystąpić z wnioskiem o wydanie nakazu zapłaty również co do tej należności (nakaz z dnia 29 października 2018 r., sygn. akt II Nc (...)). Ponieważ Skarżąca skutecznie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty sprawa ta trafiła do rozpoznania pod sygn. akt II C (...), w której to jako pełnomocnik występował również radca prawny Ł. L. i w której to w dniu 18 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy m.in. odrzucił powództwo właśnie co do kwoty 8.800,00 zł wynikającej z FV nr (...).

I. M. złożyła również w dniu 14 czerwca 2019r. skargę do Sądu Okręgowego (...) (...). W odpowiedzi na tą skargę otrzymała odpowiedź, iż na rozprawie w dniu 23 listopada 2018r., radca prawny Ł. L. oświadczył, iż pismo z dnia 23 listopada 2018r. (prezentata sądu) zostało wysłane do stron w dniu 17 listopada 2018r. Pełnomocnik Ł. K., adw. M. P. nie potwierdził odbioru tego pisma, natomiast pełnomocnik pozwanej V. K., adw. K. K. (1), oświadczył na rozprawie, że przed wywołaniem sprawy zapoznał się z treścią tego pisma.

Dowód:

36.

pismo Prezesa Sądu Okręgowego (...) (...) z dnia 16.07.2019r. – k. 180

Na rozprawie w dniu 9 września 2020r. sąd przeprowadził dowód z nagrania rozprawy w sprawie o sygn. akt XII Ca (...), która odbyła się w dniu 23 listopada 2018r. przed Sądem Okręgowym (...) (...). W trakcie całego nagrania rozprawy, które trwa 23 min. i 35 sek., obwiniony nie składa oświadczenia jakoby wysłał do adw. K. K. (2) w dniu 17 listopada 2018r. odpis pisma z dnia 15 listopada 2018r. (odpowiedź na uzupełnienie apelacji). Jednocześnie, w trakcie nagrania (od 08:26 – 08:42) pojawia się oświadczenie adw. K., iż tuż przed rozprawą zapoznał się z treścią pisma obwinionego stanowiącą odpowiedź na uzupełnienie apelacji.

Dowód:

37.

nagranie rozprawy w sprawie o sygn. akt XII Ca (...), która odbyła się w dniu 23 listopada 2018r. przed Sądem Okręgowym (...) (...) – k. 182

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...) obwinionego radcę prawnego Ł. L. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1) ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t. j.: Dz. U. z 2020 r. poz. 75) i wymierzył obwinionemu karę upomnienia.

Natomiast co do popełnienia czynu opisanego w pkt 1 a) i 1 b), Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...) uznał radcę prawnego Ł. L. za niewinnego.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest fakt, iż Obwiniony pomimo wezwania go przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego (...) (...) (...) do złożenia pisemnych wyjaśnień odnośnie zarzutów stawianych mu przez I. M. i pomimo prawidłowego odebrania tego wezwania w dniu 17 kwietnia 2019r., nie złożył przedmiotowych wyjaśnień. obwiniony przyznał się do zarzucanego mu czynu i wobec zgromadzonego materiału dowodowego i zeznań obwinionego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...) uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1) ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t. j.: Dz. U. z 2020 r. poz. 75) i wymierzył obwinionemu karę upomnienia.

W zakresie odpowiedzialności obwinionego co do czynów opisanych w pkt 1a) i 1b) wniosku o ukaranie, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe, które doprowadziło do uznania obwinionego za niewinnego zarzucanych mu czynów.

Na wstępie trzeba zaznaczyć, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zobowiązany jest do analizy działania radcy prawnego w kontekście naruszenia przepisów prawa jak również kodeksu etyki radcy prawnego i co dalej idzie, weryfikacji, czy określone działanie bądź zaniechanie działania przez radcę prawnego spełnia przesłanki deliktu dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał obwinionego za niewinnego czynu polegającego na tym, że w dniu 6 lipca 2018 r. złożył w Sądzie Rejonowym (...) (...) (...) pozew o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zawierający roszczenie, m.in. co do FV nr (...) z dnia 24 kwietnia 2015 r. pomimo tego, iż posiadał wiedzę odnośnie faktu, iż w dniu 30 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy (...) (...), (...) w sprawie o sygn. akt (...) prawomocnie oddalił powództwo (apelację) m.in. w stosunku do roszczenia objętego, m.in. FV nr (...) z dnia 24 kwietnia 2015 r., co stanowi naruszenie postanowień art. 6 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, jako naruszenie zasad etyki.

Na wstępie należy podkreślić, iż żaden z obowiązujących przepisów prawa nie zabrania stronom czy też ich pełnomocnikom składania do sądu roszczeń, które były już wcześniej przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia sądu. Oczywiście istnieją przepisy, które w przypadku właśnie takiego zachowania pozwalają na skuteczną obronę prawną przed możliwością powtórnego dochodzenia już prawomocnie osądzonego roszczenia (art. 199 § 1, pkt 2 k.p.c.).

Dokładnie z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Dzięki podjęciu prawidłowej obrony przed próbą dochodzenia roszczenia z faktury, która została już prawomocnie osądzona, powództwo co do spornej faktury zostało odrzucone. Niemniej koniecznym stała się analiza tej sytuacji, czy zachowanie obwinionego nie narusza zasad etyki radcy prawnego, jak to zarzucił Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) wniosku o ukaranie.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) (...), wniesienie pozwu o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zawierającego roszczenie, m.in. co do FV nr (...) z dnia 24 kwietnia 2015 r. pomimo tego, iż posiadał wiedzę odnośnie faktu, iż w dniu 30 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy (...) (...), (...) w sprawie o sygn. akt (...) prawomocnie oddalił powództwo (apelację) m.in. w stosunku do roszczenia objętego, m.in. FV nr (...) z dnia 24 kwietnia 2015 r., nie stanowi naruszenia zasad etyki radcy prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...) ma w tej kwestii tożsame stanowisko z Sądem Najwyższym – Izbą Karną, który w wyroku z dnia 29 stycznia 2013r. sygn. akt SDI 35/12 wskazał, iż wniesienie pozwu o przedawnione roszczenie nie stanowi zawinionego, nienależytego wykonywania zawodu radcy prawnego ani działania sprzecznego z zasadami etyki radcy prawnego.

Przedmiotowy wyrok dotyczył przypadku, w którym Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych /.../orzeczeniem z dnia 11 stycznia 2012 r., uznał radcę prawnego C. B. za winnego

tego, że „będąc pełnomocnikiem skarżącego (L. Z. – przyp. SN) skierował do sądu pozew o zapłatę 165.978, 65 zł po terminie przedawnienia roszczenia”, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 64 ust 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2010 r., Nr 10 poz. 65 ze zm. dalej - u.r.p.) w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radców Prawnych, (dalej - K.E.R.P.) i na podstawie

art. 65 ust. 1 pkt. 1 u.r.p. wymierzył obwinionemu karę upomnienia oraz obciążył go kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 496,05 zł.”

...”Według obu Sądów ((...) oraz (...) przypis autora) obwiniony dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego przez to, że będąc pełnomocnikiem skierował pozew o zapłatę po terminie przedawnienia roszczenia. Chociaż trafnie

przedstawił on w motywach odwołania, że „wniesienie pozwu o przedawnione roszczenie nie jest ani zabronione ani niezgodne z prawem”, to Sąd odwoławczy do tego twierdzenia, uzasadniającego zarzut obrazy prawa materialnego (pkt 1 odwołania), nie odniósł się. Sąd przeszedł w ten sposób do porządku nad następującymi oczywistymi kwestiami, wykluczającymi odpowiedzialność obwinionego za przypisany czyn. Jest możliwe wystąpienie z pozwem o przedawnione roszczenie. Warunkiem oddalenia powództwa, do czego wszak nie musi dojść, jest podniesienie przez pozwanego zarzutu przedawnienia (zob. art. 117 § 2 k.c.). Sąd mimo przedawnienia roszczenia uwzględni powództwo w razie: zaniechania powołania się na ten zarzut, zrzeczenia się zarzutu przedawnienia, albo w wypadku uznania, że uwzględnienie tego zarzutu byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.). Postąpienie w sposób wskazany w przypisanym czynie nie stanowiło więc zawinionego, nienależytego wykonywania zawodu radcy prawnego ani działania sprzecznego z zasadami etyki radcy prawnego. Dlatego przypisane zachowanie nie wypełniało znamion żadnego czynu, który dałoby się podciągnąć pod przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2, bo do takiej, wadliwej subsumpcji w rzeczywistości doszło. Skazanie obwinionego za przypisany czyn okazało się zatem oczywiście niesłuszne. Sąd kasacyjny był w tej sytuacji obowiązany na podstawie art. 537 § 2 in fine k.p.k. uchylić oba orzeczenia i uniewinnić C. B. od tego czynu.”

Odnosząc powyższe rozważania Sądu Najwyższego do niniejszej sprawy, należy stwierdzić, iż złożenie do sądu pozwu z roszczeniem, które zostało już wcześniej prawomocnie rozstrzygnięte również nie jest zabronione ani niezgodne z prawem, a w związku z tym, nie stanowiło zawinionego, nienależytego wykonywania zawodu radcy prawnego ani działania sprzecznego z zasadami etyki radcy prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) (...), przeprowadził również szczegółowe postępowanie dowodowe w zakresie analizy zarzutu z pkt 1b), tj. że obwiniony oświadczył nieprawdę, zapewniając Sąd, iż dokonał czynności związanych z nadaniem przesyłki do pełnomocnika strony przeciwnej w trybie art. 132 k.p.c., gdy w rzeczywistości dokonał tego w terminie znacznie późniejszym, co stanowi naruszenie postanowień art. 6 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, jako naruszenie zasad etyki.

Do rozstrzygnięcia powyższego zarzutu, kluczowym dowodem była analiza nagrania rozprawy w sprawie o sygn. akt XII Ca (...), która odbyła się w dniu 23 listopada 2018r. przed Sądem Okręgowym (...) (...). W trakcie całego nagrania rozprawy, które trwa 23 min. i 35 sek., obwiniony nie składa oświadczenia jakoby wysłał do adw. K. K. (2) w dniu 17 listopada 2018r. odpis pisma z dnia 15 listopada 2018r. (odpowiedź na uzupełnienie apelacji). Jednocześnie, w trakcie nagrania (od min. 08:26 do min. 08:42) pojawia się oświadczenie adw. K., iż tuż przed rozprawą zapoznał się z treścią pisma obwinionego stanowiącą odpowiedź na uzupełnienie apelacji. Jednocześnie adw. K. nie sprecyzował czy zapoznanie się z pismem obwinionego tuż przed rozprawą wynika z faktu, iż pełnomocnik dopiero przed rozprawą otrzymał to pismo, czy też dopiero wówczas postanowił się z nim zapoznać.

Mając na uwadze taką treść oświadczenia adw. K. K. (2) złożonego na rozprawie, nie sposób uznać, iż obwiniony pismo stanowiące odpowiedź na uzupełnienie apelacji wysłał do pełnomocnika strony przeciwnej dopiero po rozprawie z dnia 23 listopada 2018r., tj. w dniu 28 listopada 2018r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w pkt I i II orzeczenia.

Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 75) zryczałtowanymi kosztami postępowania dyscyplinarnego przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym (...) (...) w wysokości 3 000 zł obciąża obwinionego radcę prawnego Ł. L. na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) (...).

Stosownie do treści art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 75) stronom i Ministrowi Sprawiedliwości służy odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w W. za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) (...), w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz uzasadnieniem.